

ONKEL TOMS STUGA.

AF

HARRIET BEECHER STOWE.

W 264
10

Ä

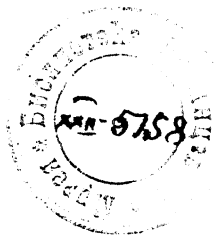
ONKEL TOMS STUGA.

SKILDNING UR DE VANLOTTADES LIF.

AF

HARRIET BEECHER STOWE.

ÖFVERSÄTTNING.

STOCKHOLM,
HJALMAR LINNSTRÖMS FÖRLAG.
1882.

Ä

STOCKHOLM,
P. A. NYMANS TRYCKERI
1882.

Företal.

Denna berättelse handlar, såsom titeln antyder, om en folkstam, hittills förbisedd af den fina och bildade världen, en folkstam från främmande land, hvars förfäder, födda under en tropisk sol, förde med sig och öfverlemnade i arf åt sina afkomlingar en karakter, så väsentligt olik den sträfva och herskande anglosachsiska stammens, att den under många år endast missförstods och föraktades af den samma.

Men en annan och bättre dag nalkas. Vår tids litteratur, dess poesi och konst sträfva allt mer och mer att komma i samklang med kristendomens grundton: människorna en god vilja!

Skalderne och konstnärerne uppsöka nu och försköna med sin rika fantasi lifvets anspråkslösare sidor samt utöfva sålunda ett stort och förädlande inflytande, gynnsamt för utvecklingen af kristendomens stora grundsanning.

Menniskokärleken är öfver allt verksam; den uppsöker missbruken, rättar det onda, mildrar lidandet och väcker världens deltagande för de ringa, de förtryckte och glömda.

Under detta allmänna deltagande har man till slut kommit att tänka på det arma Afrika, denna verldsdel, der en gång i den grå forntiden bildningens vagga stod, men som nu under århundraden har legat bunden och blödande vid det kristna och bildade samhällets fot, fåfångt anropande dess medlidande.

Den herskande stammen har dock äntligen känt sitt hjerta uppfyllas af medlidande med de arma, så länge tyranniskt förtryckta negrerne, och man har insett, huru långt ädlare det är af ett folk att beskydda de svage än att förtrycka dem. Slafhandeln har, lofvad vare Gud, äntligen upphört.

Afsigten med denna berättelse är att väcka ett lifigare deltagande för Afrikas söner, att visa deras oförrätter och lidanden under ett system, som är så grymt och orättvist, att det alldeles tillintetgör de goda verkningarna af allt, som möjligen kan uträttas för dem af deras bästa vänner.

Författarinnan kan uppriktigt försäkra, att hon under nedskrifvandet af denna berättelse icke hyst någon känsla af hat emot de individer, som, ofta utan eget förvållande, invecklats i de rättegångar och obehag, som blifvit en följd af, att slafveriet är lagligen stadfast hos oss.

Erfarenheten har visat henne, att personer med det ädlaste hjerta ej sällan invecklats i dylikt, och ingen vet bättre än dessa,

att hvad som kan inhemtas om slafveriets gräsligheter af berättelser, sådana som denna, icke på långt när går upp emot den förfärliga verkligheten.

I de norra staterna torde måhända dessa skildringar betraktas som vrågbilder; i de södra finnas otaliga vitnen, som kunna intyga deras trohet. Den personliga kännedom, författarinnan haft om sanningen af tilldragelser, liknande dem, som här berättas, skall i sinom tid blifva bekant.

Det är en tröst att kunna hoppas, att, liksom så många af mensklighetens lidanden och oförrätter hafva under tidernas lopp försvunnit, en tid skall komma, då berättelser, sådana som denna, skola ega något värde endast derigenom, att de skildra det, som länge sedan upphört att finnas.

Då en gång ett upplyst och kristet samhälle skall på Afrikas kuster vara i besittning af lagar, språk och literatur, hemtade från oss, måtte då scenerna från trälldomens tid vara för dem liksom minnet af Egypten för israeliterne — en orsak till tacksamhet mot honom, som har förlöstat dem!

Ty medan de statskloke tvista och människorna kastas hit och dit af egennyttans och lidelsens kämpande böljor, ligger den menskliga frihetens stora sak i dens hand, om hvilken det heter: Han skall icke fela eller förtrötts, tills han hafver satt dom öfver verlden. Han skall befria den eländige, när han ropar, den arme, och honom, som ingen hjälpare hafver. Han skall frälsa deras själar från svek och våld, och deras blod skall inför honom mycket värdt vara.

1.

En menniskoölskande man.

Fram på eftermiddagen en ruskig februaridag sutto två herrar vid en butelj vin i ett vackert möbleradt rum i staden P. i Kentucky. Ingen af tjenstfolket var inne, och de båda herrarne hade makat sina stolar nära tillsammans och tycktes samtala med stort allvar.

För korthetens skull sade jag två herrar. En af dem tycktes likväl, om man närmare betraktade honom, ej tillhöra den bildade klassen. Han var kort och satt till växten, med grofva och simpla drag, och hade denna oförsämlda och anspråksfulla min, som utmärker en person af den lägre klassen, hvilken söker tränga sig fram här i verlden. Han var utstyrd i en grann och